

PREGÀRIA D'UN VELL DE JANUSZ KORCZAK¹

És temps de morir, aquesta és la teva voluntat, Senyor, i sé prou que ets un Jutge equitatiu. Com és, doncs, que tinc encara tanta afició a la vida? La major part dels de la meva edat poblen avui dia els cementiris: se n'han anat en primer lloc els meus venerats mestres, després els meus germans grans en la vida, i finalment els meus amics, els uns colpits per un llamp, els altres després d'haver aclucat els seus ulls fatigats per a un son etern. Sobre els primers es va dir: "Res no es pot contra la voluntat de Déu", i sobre els segons: "Ja era la seva hora, què us esperàveu, quan s'arriba a la seva edat..."

Ja ho sé: cal deixar pas als qui han nascut després de nosaltres i que, arribats a la maduresa, volen actuar ells també. Als vells ens toca el silenci. I on s'ha de trobar el més silenciós dels silencis sinó dins la tomba? Sovint enraono ben llargament amb els morts. Jo, que visc, els parlo dels vells bons temps. Eren bons de debò? Bons fins al punt de fer-me venir desig de tornar a començar? Si és que sí, no serà pas a causa d'una por ben poc viril?

Déu, Tu que ets un Jutge equitatiu, digues per què estic tan apegat a la vida o, més aviat, a aquesta resta de vida que s'extingeix, però que m'ofereix encara un poc de la seva calor? Camina a passos curts, mastego lentament el meu menjar, parlo fluixet, la sang em circula peresosa per les venes, m'estalvio tant com puc. Perquè és bo mirar els arbres, el sol dalt del cel; perquè aquí baix tot sembla sempre tan important, greu, profund, savi: essencial.

El sol, els arbres... El jovent, vols dir que en comprèn alguna cosa? Deu creure que tot li era degut, que no pot ser pas altrament. No sap què fer-ne de la humilitat, ignora què vol dir "ser segat per la mort" o el sentit de "tot té un final".

Dedicat a les seves ambicions, avenços i ajustaments de comptes, rebutja del tot la idea de mort o de terme.

Nosaltres els vells som més a prop teu, Senyor.
Els joves no tenen temps, van massa atrafegats.
Però tampoc nosaltres no ho sabem tot de la vida,
perquè el seu secret últim, Tu no ens el revelaràs
més que al moment de la mort; davant del bressol
d'un nodrissó, nosaltres som també uns infants.
No tinc pas cap pressa d'accedir a aquest saber,
ja m'arribarà ell sol, i massa aviat i tot.

No tinc cap por. Tan sols sento una mica de pena.
M'agradaria tant poder seguir mirant, llegint,
descobrint encara; tot m'atrau, tot m'apassiona,
potser perquè hi ha el risc que cada dia sigui el darrer.

Gràcies, Senyor, per haver-me permès d'arribar a ser
prou vell per conèixer l'adéu de la posta del sol
i el cant vespertí dels ocells. Ara com ara ja sé el
que és l'amor i l'esperança de l'ancià, i tota cosa
passada em sembla alhora diferent i la mateixa,
i aquí em teniu parant de nou l'orella a l'alegria
que Tu segueixes anunciant-me, Senyor.

Ho sé de fa temps i Tu ets un Jutge equitatiu. Això
no era més que la manera de fer durar encara una
càlida encaixada de mans abans d'aquest pelegrinatge
vers el desconegut.

1. J. KORCZAK, *Tot sol amb Déu. Pregàries dels qui mai no resen*, Sam Na Sam Z Bogiem, Varsòvia 1922. Traducció francesa: Éditions Cana, París 1982.

